



Артюр Рембо

Седящите

С черни дупки от шарка, в бобунки от вени
разширени, изцъклили поглед, в петна;
голи темета дремят от злост набраздени
като цъфнала в струпей стара стена.

Вече техните кости от обич саката
са се сраснали може би с онзи голям
черен скелет на стола. Не мръдват краката
рахитични – и сутрин, и вечер все там.

Тези старци, застинали в поза еднаква,
чувстват, слънцето дупчи и тяхната плът
или зиме прозорците мръсни разплаква;
като жаби – с болезнени тръпки трептят.

Търпелив им е Столът: дамаската здрава
късат с кълки, протрили веднъж колена,
и душата на стари слънца ги огрява
от пшеничните плитки, сега без зърна.

Пръст до пръст. По седалката гладка на стола –
пианисти зелени – те барабанят,
чуват тъжните плисъци на баркарола
и завърта ги в бездни любовни сънят.

Нима трябва да станат? Каква катастрофа...
Те измъкват глава от плещите – о, гняв! –
и сумтят като котка, видяла пантофа;
с колко мъка крепят панталона корав.

Чуйте – чукат с плешиви глави о стената
и краката им криви са в сребърен прах.
Вместо копчета-дренки, висят по палтата
зли очи в коридора – бездънен зад тях.

Имат тежка незрима ръка... През очите
цедят черна отрова и тъй им горчи,
че от куче тук всеки по-жалък и свит е;
изпотяваш се, смукан от тия очи.

Скрили пръсти в ръкавите с мръсни хастари,

ако трябва да станат, не ще ти простят,
като гроздове техните сливици стари
под брадичките хилави вечно трептят.

Щом сънят им нахлузи пак шлема оловен,
Върху стола си вече сънуват добра,
плодовита любов – народила столове;
ще поръбят с тях толкова горди бюра.

Запетайков пращец по цветя от мастило
ги люлее над чаша в разкрехнал се skut –
водно конче така гладиол е превило...
И осилчета боцкат пак техния уд.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Les assis, 1891

Набирание: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10789>]